

[Hanne Reintoff.]

de prisstigninger; vi har haft, simpelt hen er nødt til at være ude.

Jeg har før gjort opmærksom på de tal, der viser, at vi er det land i EF, der har de fleste kvinder i erhverv, vores arbejdsstyrke er i meget høj grad baseret på kvinderne. Det er altså sådan, at kvinderne går ud, de er nødt til at gå ud, og det bliver et spørgsmål, om børnene skal passes ordentligt eller ej, og ikke om de overhovedet skal passes.

Jeg synes, man burde have overvejet de forslag, der er kommet fra pædagogernes organisationer om inddragelse af spørgsmålet om lønudgifterne og om en anden tilrettelæggelse af hele forældrebetalingssystemet, fordi den betaling ligger alt, alt for højt. Vi er jo tit meget ulogiske i vores statsapparat, og det er tit det, der gør folk så forfærdelig vrede, fordi de ikke kan forstå nogen ting af, hvad der sker. Og vi hævder jo altid, f. eks. når vi skal udbetale offentlig hjælp til folk, at man kan forsørge et barn for det, man kalder normalbidraget, og summen af faderens og moderens normalbidrag er ca. 400 kr.

Hvis man f. eks. skal beregne offentlig hjælp til en enlig mor, siger man, at hun kan få faderens normalbidrag plus børnetilskuddet, det er godt og vel 500 kr. om måneden, og det skal hun kunne forsørge et barn for. Hvordan man så vil kunne forklare hende, at pladsen på vuggestuen, der skal passe det bare i dagtimerne, koster 700 kr., er mildest talt ikke indlysende. Vi mener simpelt hen ikke, at daginstitutionspladserne må koste mere end det halve af det normalbidrag, vi selv har fastsat som den takst, man kan forsørge et barn for.

Med hensyn til tandlægetilsyn og lægetilsyn er jeg ganske enig med fru Ebba Strange i, at det er en dårlig begrundelse, ministeren har, for den har ikke hold i virkeligheden, og vi må skarpt vende os mod det; vi ved, det går ud over de mest sølle familier — det er dem, der har sværest ved selv at finde til læge — og vi ved også, at det på lang sigt absolut bliver omkostningsfordyrende for

samfundet, når skaderne skal repareres senere.

Plejhjemstilskuddenes indskrænkning bliver virkelig et af dette tings mange alvorlige politiske dumheder. Jeg kan forstå, at man i udvalget har siddet og leget med, at der også på vores plejhjem skulle være et for højt serviceniveau. Det passer unægtelig meget dårligt med PP II, der mener, at ca. 7.300 plejhjemspadser må nedlægges, fordi de er af for ringe standard; det er ganske logisk, at netop det tunge plejeklientel, som der jo desværre bliver flere og flere af — og det er jo snart også kun dem, der kommer på plejhjemmene — kræver et stort driftsbudget, fordi de med hensyn til selve plejen næsten skal have hospitalsniveau. Det, man kan spare på, er det dyre apparatur og de dyre speciallæger, men ikke på selve omsorgen og sygeplejen.

En politik som denne låser os fast i økonomisk dyre løsninger, f. eks. de dyre hospitalspladser — se nu bare: man må bruge Hvidovre hospital til plejepatienter — og det hindrer besparelser i den mere aktive del af sundhedssektoren, hvor vi ved der er store, store befolkningsgrupper, der har brug for hurtigere og nemmere at få adgang her til.

Socialministeren (Jacob Sørensen):

Jeg vil gerne takke udvalget for det store arbejde, der er gjort i forbindelse med disse to forslag, og i øvrigt sige over for de indvendinger, der har været imod forslagene ved denne lejlighed fra socialistisk folkepartis og kommunisternes side, at man ikke helt synes at have forstået vores opfattelse i regeringen, som nemlig er den, at det i en periode, hvor vi har behov for at begrænse forbruget af ressourcer i den offentlige sektor, med andre ord har et afgrænset beløb til rådighed, må være mest hensigtsmæssigt, at vi holder et niveau, som er rimeligt, og som så mange som muligt kan få del i, fremfor at lade nogle institutioner vokse op med udgifter, der ligger langt over gennemsnittet, medens andre må være langt under.